

V I N C U L U M

Praha v srpnu 1993.

Drazí bratři,

je smutné, že zrovna smrt našich dvou spolubratrů mě přiměla k tomu, abych se opět ozval. Ale zde práce spíš přibývá a času je stále méně (i když přitom let stále více). Přesto však zůstávám s každým z Vás stále spojen v bratrské lásce a modlitbě a mám velkou radost, když se mi čas od času podaří se tu s někým z Vás sejít. A kdyby bylo opravdu potřeba, tak jsem ještě vždy ochoten za Vámi přijet.

Kdo jsou ale ti, kteří nás předešli k Pánu: prvním je **P. PETR ELIÁŠ**, kterého jistě mnozí znají. Narodil se 19. října 1935 v Pardubicích, kde poznal syny Dona Boska, k nimž se cítil přitahován. Měl ještě čtyři bratry, maminka dosud žije, zatímco mu tatínka zabili právě v poslední den války. Po maturitě studoval organickou chemii na technice a stal se inženýrem. Po útěku v roce 1964 se nejdříve uchýlil k salesiánům, ale včas od nich odešel, když objevil, že mu hrozí nebezpečí po celý život vyučovat chemii na nějaké jejich škole. Přihlásil se tedy do Nepomucena. Po vysvěcení šel na kněžskou praxi do italské části Švýcarska (Ticino), a pak se sám dobrovolně přihlásil na práci mezi našimi krajany v Austrálii, kde pak zůstal celých 17 let. Mejdříve zakotvil v Adelaidě, kde byl snad nejspokojenější. Bylo to právě ve zlaté době naší australské pastorace, kdy jsme měli ještě v Melbourne P. Josefa Peksu (tč. v klatovské nemocnici po infarktu) a v Sydney salesiána P. Vladimíra Ondráška. Ten však na neštěstí brzy umřel, a P. Eliáš musel jít na jeho místo do Sydney, kde je nejvíce našich krajanů (asi 7.000). Odtamtud projížděl Austrálii křížem krážem, byl opravdu apoštolem našich krajanů na onom kontinentě.

V roce 1990 se nakonec rozhodl vrátit do Čech, cítil se ještě dost při síle a chtěl pomoci i církvi ve vlasti. Pražský otec arcibiskup mu nejdříve přidělil velkou farnost sv. Antonína v Praze Holešovicích, později ho přeložil na arciděkanství do Plzně. Tam měl samozřejmě plné ruce práce se zřizováním nové diecéze. V neděli 18. července se konečně rozjel na návštěvu svých příbuzných v Mnichově, aby si trochu oddechl. Daleko však nedorazil. V autě mu přišlo nevolno, měl ještě tolik duchapřítomnosti, že zastavil a požádal někoho o přivolání první pomoci. Když ta přijela, našla ho už mrtvého.

Petr byl výborný muž a dobrý kněz, mezi našimi krajany v Austrálii udělal mnoho práce - i nyní po jeho smrti se tamní krajané hlásí a želí jeho odchodu. Kolikrát jsme spolu uvažovali o tom, kdo by mohl v té Austrálii nastoupit na jeho místo. Mohl by to být jedině řeholník - ale najděte ho! Nyní se vrátil i staříček P. Peksa, a tak to tam odumírá... Snad nám bude Petr pomáhat svou přímluvou seshora.

Druhým, kdo nás opustil, je P. ČESLAV NOVOTNÝ, kněz brněnské diecéze. Nedovedu už přesně odhadnout, kdy přišel do Nepomučena, snad právě patřil ke generaci Petra Eliáše. Snad ještě před vysvěcením se u něho projevíly první příznaky roztroušené sklerozy, která ho pak už samozřejmě neopustila. Byl přijat z milosrdenství do římského benediktinského opatství sv. Pavla za hradbami, kde po léta působil jako 'paenitentiarium minor', ve vlastní zpo- vědnici, do které dojížděl výtahem na vozičku. Pak přišly další komplikace, a proto byl převezen do poutního místa Collevaenza, které zřídila jakási charismatická španělská Madre Speranza (je tam velký poutní chrám a elegantní poutní dům, v němž zasedává i italská biskupská konference). Tam byl otec Česlav přijat s opravdovou láskou a dostávalo se mu péče někdy až dojemné. Nyní jsme se do- věděli z Vatikánského rozhlasu, že v pátek 6. srpna zemřel a den nato (jak je zvykem v Itálii) byl pohřben. Byl to velmi hodný kněz, Pán si ho vyvolil, aby svým utrpením, které snášel s velkou trpělivostí, pomáhal nést kříž naší církve.

P. Petr ELIÁŠ byl členem Vincula Missarum, P. Novotný asi neměl odvahu se do něho přihlašovat, i když sloužil - asi až do konce života - mši sv. jako koncelebrant na vo- zíčku. Za oba tedy budeme sloužit mši sv. - tu obětovanou za P. Eliáše potvrďte, prosím, na přiloženém ústřižku.

A Pán Vás všechny provázej! S upřímným pozdravem

stále Váš

+ Jaroslav Škarvada

Postscriptum písaře: V červnu nebo červenci (přesné datum neznáme) zemřel v Kanadě Otec František WALIGORA.